

Nem vicces

Vankó István grafikáihoz

GALÉRIA - LXI. évfolyam, 44. szám, 2017. november 3.

Sokat nevezhetnénk, de nem vicces ám, ahogy Vankó István a halálról firkál. Az art brut brutalitása és az arte povera elszegényedő anyaghasználata egyként jelen van rajzain. Tus és toll, ceruza és festék, maszat és vésés, valamint szavak, kiemelt szókapcsolatok hullámszerűen a lapokon. Vankó vastag és vékony vonalemberekkel, -lényei (bogarak?) másznak-csúsznak a grafikai táblákon, gyakran festményei vásznain is. „Tragédiának nézed? Nézd legott / Komédiának, s mulattatni fog.” Hát épp fordítva vagyunk Vankó munkáival. Miként Basquiat halálpofái, csontvázai, rémemberei, úgy Vankó alakjai sem épp a jókedv gyümölcsei. Egy szkeptikus és erős reflektálási képességről tanúskodó világkép sűrű lenyomatai Vankó István grafikái. Erős jegyzetelési kényszer szüli a munkákat, az a fajta tudatos, mégis motorikusnak tűnő tevékenység, mely minden gondolatöredéket, ötletet lejegyzetel, s szélesre tárja a kaput az asszociációs mező előtt. Vankó sűrített formában elbeszélő, jellé nemesít mondatöredékeket, ugyanakkor falvésetek primitív megoldásait képi elemmé emeli.

Hol vagyunk? Mik vagyunk? Ilyenek lennénk? E jegyzetlapok e kérdésekkel birkóztatják nézőiket.